

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 grudnia 2016 roku w sprawie z powództwa M. D. przeciwko J. C. o zapłatę 39 887,03 zł Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi odmówił odrzucenia pozwu (pkt.1); oddalił powództwo (pkt. 2) oraz zasądził od M. D. na rzecz J. C. kwotę 2417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt. 3).

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w zakresie pkt. 2 i 3. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania w postaci:

a) naruszenia art. 217 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks Postępowania Cywilnego w związku z art. 227 i 299 k.p.c. poprzez rażąco niezasadne oddalenie wniosku dowodowego Powoda o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania Stron (na kluczowe w niniejszej sprawie okoliczności, które mogły być udowodnione wyłącznie treścią przesłuchania Powoda), bowiem nadal pozostawały niewyjaśnione fakty i okoliczności, a Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu, który mógł owe niewyjaśnione fakty wykazać (to właśnie Strony – a zwłaszcza Powód – wiedziały jaka była podstawa prawna świadczenia Powoda na rzecz Pozwanej, zaś Sąd oddalając ów wniosek pozbawił Powoda możliwości wykazania tej okoliczności i przyjął);

b) naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wadliwą, newszechstronną oraz sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceną zebranego materiału dowodowego, polegającą w szczególności na:

- niezgodnym z prawdą i samą treścią pozwu stwierdzeniem, iż w uzasadnieniu pozwu Strona Powodowa rzekomo podała jakoby „w ramach żądanej od J. C. kwoty pieniędzy miała być też suma 20 591,92 zł mająca stanowić wynik przelewu mającej przysługiwać S. i Z. małżonkom D. wierzytelności wobec J. C....”. podczas gdy powyższe twierdzenie nie znalazło się w treści uzasadnienia zgłaszanych w pozwie roszczeń;
- bezpodstawnym oraz sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznaniu, iż nie doszło do przesunięcia majątkowego pomiędzy majątkiem S. i Z. D. a majątkiem Powoda, które następnie Powód wykorzystał do budowy Pozwanej, pomimo ustalenia, iż zgodnie z prawomocnym wyrokiem Sądu zapadłym w innej sprawie pomiędzy S. i Z. małżonkami D. a Pozwaną J. C. nie doszło do darowizny, a jednak majątek S. i Z. małżonków D. spożytkowany został na potrzeby budowy domu Pozwanej;
- całkowicie bezpodstawnym i nieudowodnionym stwierdzeniu, iż „dom na nieruchomości przy ulicy (...) został wybudowany za środki pieniężne J. C.” podczas, gdy postępowanie dowodowe nie toczyło się w tym przedmiocie, zeznania świadków, na których oparł powyższe ustalenie Sąd Pierwszej Instancji dotyczyły okoliczności zaciągania przez Pozwaną zobowiązań w postaci kredytów i pożyczek, nie natomiast kosztów budowy domu i pokrycia ich w całości ze środków zdobytych przez Pozwaną;
- sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznaniu za wiarygodne i potwierdzające określone fakty zeznań świadków: F. D., K. C. oraz A. D. podczas, gdy są to osoby najbliższe dla Pozwanej i czerpiące większość swojej wiedzy na temat sposobów finansowania budowy domu Pozwanej od niej samej;
- sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznaniu za wiarygodne i potwierdzające określone fakty zeznań K. K. w zakresie w jakim dotyczyły one innych okoliczności faktycznych niż udzielenie osobiście drobnej pożyczki Pozwanej, bowiem świadek wiedzę na ich temat czerpał wyłącznie w oparciu o wypowiedzi samej Pozwanej;
- sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznaniu, iż nie doszło do przesunięcia majątkowego pomiędzy S. i Z. małżonkami D., a Powodem oraz, że źródłem legitymacji czynnej Powoda w tym zakresie miałyby

być umowa przelewu wierzytelności zawarta jedynie na wypadek błędnej oceny przedłożonych wraz z pozwem faktur, z których część wskazywała S. D. jako nabywcę;

- sprzecznym z logiką i doświadczeniem życiowym uznaniu zeznań świadka S. T. za niewiarygodne, podczas gdy jest to świadek obcy dla Stron postępowania i nie ma żadnego interesu w składaniu nieprawdziwych zeznań;
- sprzecznym z logiką i doświadczeniem życiowym uznaniu zeznań świadka J. B. za niewiarygodne w zakresie w jakim świadek zeznawała o finansowaniu budowy domu Powódki, opierając powyższą ocenę na okoliczności jakoby świadek czerpała tę wiedzę wyłącznie od Powoda, podczas gdy świadek w zeznaniach podawała, iż swoją wiedzę czerpie zarówno z informacji udzielanych przez Powoda, jak i przez Pozwaną, a więc od obu Stron niniejszego postępowania;
- sprzecznym z logiką i zasadami doświadczenia życiowego ustaleniu, iż przedłożenie dokumentów fiskalnych w postaci faktur oraz rachunków w zestawieniu z innymi dowodami i okolicznościami w postaci prowadzenia budowy oraz przeznaczania określonych środków finansowych na budowę nie może stanowić dowodu, że pieniądze na materiały i usługi objęte rachunkami pochodziły z zasobów osoby przedstawiającej dane dokumenty fiskalne;

a) naruszenia art. 244 § 1 k.p.c. poprzez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów w postaci kserokopii pierwszych stron umów o niewiadomej treści, które miały rzekomo wykazać zaciąganie przez Powódkę kredytów na potrzeby związane z budową swojego domu podczas gdy przedłożone kserokopie nie stanowiły dokumentów, nie były opatrzone podpisami i nieznaną była ich pełna treść;

b) naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego oraz uznanie, iż w przypadku S. i Z. D. zachodził brak świadomości w zakresie możliwości podjęcia decyzji wyrażenia woli, stanowiący wadę oświadczenia woli, na podstawie własnego przekonania Sądu Pierwszej Instancji, podczas gdy jest to okoliczność z całą pewnością wymagająca wiedzy specjalistycznej i co najmniej dopuszczenia dowodu z opinii Biegłego psychiatry (zaś Sąd nie ma żadnych kompetencji do wyłącznego decydowania w zakresie medycznym czy dana osoba winna być ubezwłasnowolniona);

c) naruszenia art. 299 k.p.c. poprzez pominięcie dowodów z przesłuchania Stron, a w szczególności Powoda, w sytuacji gdy okoliczności faktyczne, na które miał zostać przesłuchany Powód nie zostały uznane za dowiedzione;

d) naruszenia art. 321 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż obejmuje on swoją dyspozycją również podstawę prawną żądań Stron, podczas gdy powyższy przepis normuje jedynie zakaz orzekania ponad żądanie strony – czyli więcej niż się ona domaga, a nie na innej podstawie niż Strona wskazuje oraz ustalenie, iż Powód wskazywał wyłączną podstawę prawną swoich żądań podczas gdy wskazywał on jedynie podstawę, która jego zdaniem (w szczególności”) mogłaby zostać uznana za prawidłową;

e) naruszenie art. 98 § 1 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie, polegające na obciążeniu kosztami Powoda jako strony przegrywającej proces, w sytuacji gdy powództwo powinno być zostać uwzględnione w całości, a kosztami obarczona jedynie Strona Pozwana;

1. naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci:

a) naruszenia art. 82 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r- poz. 121 ze zm.) dalej jako „k.c.” oraz wynikające z tego naruszenie art. 58 k.c. polegające na niewłaściwym zastosowaniu powyższego przepisu w niniejszej sprawie i uznaniu, iż stan w jakim znajdowali się Z. oraz S. małżonkowie D. wyłączał możliwość świadomego podjęcia decyzji i wyrażenia woli w dniu 25 marca 2013 r.;

b) naruszeniu art. 405 k.c. w zw. z art. 410 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i ustalenie, iż okoliczności faktyczne wskazywane przez Stronę Powodową w mniejszej sprawie nie stanowiły przypadku bezpodstawnego wzbogacenia

polegającego na spełnieniu świadczenia nienależnego oraz że Powód godził się na przysporzenie Powódki kosztem jego majątku tytułem darmym;

c) naruszenia art. 411 pkt 2 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie w niniejszej sprawie i ocenę, iż świadczenia Powoda w sytuacji zaistniałej w niniejszej sprawie czynią zadość zasadom współżycia społecznego, pomimo odpadnięcia podstawy ich świadczenia.

W oparciu o wskazane zarzuty powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części oraz uwzględnienie powództwa w całości bądź alternatywnie o uchylenie zaskarżanego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz Powoda od Pozwanej kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania odwoławczego w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do sformułowanych przez stronę apelującą zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należytej przeprowadzonego postępowania mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest trafny. Przede wszystkim prawidłowe postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania przez skarżącego konkretnych zasad (logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości) lub przepisów, które sąd naruszył przy ocenie określonych dowodów (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, lex nr 172176, z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, lex nr 174185). Skuteczne podniesienie tego zarzutu wymaga zatem przeprowadzenia wyводу jurystycznego wykazującego, że dokonana ocena dowodów nie ma przymiotu wszechstronności lub została przeprowadzona z naruszeniem zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Skarżący winien zatem wskazać konkretne wadliwie ocenione dowody i wykazać wyżej przywołane uchybienia. Takie zaś zarzuty w sprawie niniejszej nie zostały postawione. Powód nie wskazał jakie zasady zostały przez Sąd naruszone przy ocenie dowodów zebranych w sprawie, a zatem nie wykazał, iż doszło do przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów w zakresie któregoś z powyżej wymienionych kryteriów. Generalnie zarzuty strony apelującej w tym zakresie sprowadzają się do forsowania własnej, korzystnej dla apelującej, oceny stanu faktycznego. W świetle zaś utrwalonych poglądów judykatury i piśmiennictwa nie jest wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji. Subiektywne przekonanie strony o tym, którym dowodom należy przyznać wiarę oraz przekonanie strony o odmiennej ocenie poszczególnych środków dowodowych, nie może być podstawą kwestionowania swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 września 2015 roku, III AUa 962/14, Lex numer 1820905).

Nietrafny był również zarzut naruszenia art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 299 k.p.c. Sąd trafnie uznał bowiem, że w realiach sporu przeprowadzone zostało postępowanie dowodowe, które pozwoliło na wyjaśnienie okoliczności

spornych. To, że ostateczny wynik tego postępowania odbiegał od oczekiwań powoda, nie oznacza wcale, że w sprawie zachodziła konieczność skorzystania z dowodu z przesłuchania stron. Jak słusznie uznał również Sąd I instancji wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron nie zawierał tezy dowodowej mimo reprezentowania jej przez fachowego pełnomocnika. Sąd Okręgowy podziela także stanowisko Sądu I instancji, że za wskazanie faktów podlegających stwierdzeniu za pomocą zgłoszonego środka dowodowego nie można uznać sformułowania „na okoliczności istotne dla sprawy”. Wskazać przy tym należy, że instytucja dowodu z przesłuchania stron nie służy z zasady ustalaniu podstaw żądania ani zakresu roszczenia. Dowód ten przeprowadza się po wyczerpaniu innych środków dowodowych (art. 299 k.p.c.), na końcowym etapie postępowania, kiedy nie powinno już mieć miejsca precyzowanie podstaw roszczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 września 2013 roku, I ACa 556/13, LEX nr 1381590).

Zarzut naruszenia art. 244 k.p.c. także był chybiony. Przede wszystkim strona może kwestionować wartość dowodu z niepoświadczonej kserokopii dokumentu, ale aby czyniła to w sposób skuteczny nie może ograniczyć się tylko do podnoszenia generalnej zasady, iż kserokopia dokumentu nie jest dowodem. Winna ona natomiast uzasadnić swoje stanowisko, przywołując okoliczności i argumenty przekonujące o braku wartości dowodowej takich kserokopii (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z dnia 1 kwietnia 2016 r. I ACa 1233/15, Teza nr 2, Legalis nr 1456754). Tymczasem strona apelująca takich argumentów nie podniosła. Wskazać także należy, że podstawą ustaleń w zakresie źródeł finansowania budowy domu pozwanej Sąd I instancji ustalił nie tylko w oparciu o umowę pożyczki, ale także zeznania świadków, których wiarygodność nie budzi wątpliwości.

Na uwzględnienie nie zasługuje także zarzut odnoszący się do braku dopuszczenia przez Sąd I instancji dowodu z opinii biegłego psychiatry na okoliczność stanu zdrowia świadka Z. D. oraz możliwości skutecznego złożenia przez nią oświadczenia woli

w marcu 2013 roku, tj. art. 278 § k.p.c. Przede wszystkim wniosek w tym zakresie nie został zgłoszony przez żadną ze stron postępowania i brak było podstaw, by Sąd podejmował w tym zakresie czynności z urzędu, szczególnie, że strony były reprezentowane przez fachowych pełnomocników. Jednocześnie jak wynika z akt sprawy świadek Z. D. odmówiła składania zeznań w niniejszej sprawie, a zatem w przypadku złożenia przedmiotowego wniosku byłby on niemożliwy do przeprowadzenia z uwagi na brak zgody świadka.

Nieuzasadniony był także zarzut naruszenia art. 321 k.p.c. przez dokonanie jego błędnej wykładni. Przede wszystkim zarzut dotyczący błędnej wykładni może dotyczyć jedynie naruszenia przez Sąd przepisu prawa materialnego, nie zaś przepisów prawa procesowego,

w odniesieniu do których wymagane jest uprawdopodobnienie, że ich uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Niezależnie od nieprawidłowo skonstruowanego zarzutu apelacji wskazać należy, że powód reprezentowany przez fachowego pełnomocnika już w uzasadnieniu pozwu twierdził, że domaga się od strony pozwanej "zwrotu wartości korzyści majątkowej, którą pozwana uzyskała jego kosztem", jako podstawę roszczenia wskazując przepisy o bezpodstawnym roszczeniu i następnie, wprost powołując się na przepisy "art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 i 2 k.c. W tym kontekście nie sposób twierdzić, że orzeczenie Sądu pierwszej instancji odnosiło się do przedmiotu, który nie był objęty podstawą faktyczną powództwa. Wobec faktu, że strona powodowa wyraźnie określiła podstawę swojego żądania, brak było również podstaw poszukiwania innych podstaw odpowiedzialności strony pozwanej. Wskazać przy tym również należy, że o ile kwalifikacja prawna stanu faktycznego należy do Sądu, który jej dokonuje w procesie subsumpcji i podanie błędnej podstawy prawnej nie może wywołać negatywnych skutków dla powoda, to wskazanie w pozwie przez profesjonalnego pełnomocnika powoda podstawy prawnej żądania, mimo braku takiego obowiązku, może spowodować ukierunkowanie postępowania i pozwolić na zidentyfikowanie charakteru zgłoszonego żądania, a zatem i okoliczności decydujących o jego zasadności (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 30 września 2016 roku, I CSK 644/15, Legalis numer 1532455). Powód nie może obecnie sądowni zarzucać nierozpoznania sprawy na innej podstawie, niż konsekwentnie przez niego wskazywana w toku całego procesu, tylko dlatego, że okazała się ona nieprawidłowa. Mógł i powinien o to zabiegać, aby sąd rozpoznał żądanie na różnych podstawach. Strona w ogóle nie musi wskazywać podstawy prawnej powództwa, ale jeśli ją wskaże, to nie jest błędem sądu, jeśli rozpozna

powództwo jedynie w zakresie powołanej podstawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2011 roku, III CSK 136/11, Lex numer 1131125).

Nietrafny był także zarzut naruszenia art. 98 k.p.c. Biorąc pod uwagę wynik sprawy, o kosztach postępowania Sąd I instancji słusznie rozstrzygnął w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 98 k.p.c. W przedmiotowej sprawie powód ostatecznie przegrał sprawę, a zatem jest on zobowiązany zwrócić stronie pozwanej koszty procesu. Konsekwencją tego orzeczenia było zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kwoty 2417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Orzeczenie o kosztach uznać należało zatem za prawidłowe.

Zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 82 k.c. oraz art. 58 k.c. również nie jest uzasadniony. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sadu I instancji, zgodnie z którym umowę przelewu wierzytelności z dnia 25 marca 2013 roku należało uznać za nieważną na podstawie art. 58 k.c. z uwagi na wadę oświadczenia woli S. i Z. D. w postaci braku świadomości w zakresie podjęcia decyzji i wyrażenia woli. Bezspornym w realiach niniejszej sprawy było bowiem to, że w czasie podpisania tej umowy małżonkowie D. byli osobami schorowanymi z zaburzeniami pamięci, którzy mieli również problemy ze zrozumieniem skutków podejmowanych przez nich zachowań w sferze prawa materialnego. Jednocześnie Z. D. nie umiała czytać, ani pisać. W tym stanie rzeczy Sąd I instancji słusznie uznał, że nie doszło do skutecznego przeniesienia uprawnień przez Z. i S. małżonków D. na M. D., co skutkowało przyjęciem, iż powód nie był uprawniony do dochodzenia od pozwanej kwoty 20 591,92 zł.

Nietrafne były także zarzuty dotyczące naruszenia art. 405 k.c. w zw. z art. 410 k.c. poprzez ich błędną wykładnię. Przede wszystkim wskazać należy, że naruszenie prawa materialnego przez jego błędną wykładnię polega - najkrócej rzecz ujmując - na mylnym zrozumieniu, tj. wadliwej interpretacji treści normy prawnej wynikającej z przepisu objętego zarzutem naruszenia, tj. na mylnym zrozumieniu poszczególnego zwrotu lub treści i tym samym znaczenia przepisu lub też tylko terminu występującego w jego treści. Nieodzownym elementem zarzutu błędnej wykładni prawa materialnego dokonanej przez sąd drugiej instancji jest więc wyraźne wskazanie, na czym polega wadliwa interpretacja dokonana przez ten sąd, a także wyjaśnienie, jak - zdaniem skarżącego - określony przepis powinien być rozumiany (tak. Wyrok Sądu Najwyższego – Izb Cywilna z dnia 23 października 2014 roku, I CSK 651/13, Legalis numer 1182669 oraz powołane w jego uzasadnieniu wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 stycznia 1998 r., I CKN 424/97, OSNC 1998, nr 9, poz. 136; z dnia 19 marca 1997 r., II CKN 16/97 - i z dnia 22 listopada 2002 r., V CKN 1505/00). Apelujący nie przeprowadził wywodu prawnego na temat naruszonych przepisów ze stanowiskiem, jak należy te przepisy wyklądać, a także nie wskazał dlaczego dokonana w zaskarżonym wyroku jego interpretacja jest błędna. Zgodnie z treścią art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Wskazać przy tym należy, że obowiązek udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.) stwarza art. 6 k.c. (ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne) i jako podstawowy przepis w tym przedmiocie, stosowany w postępowaniu sądowym, pozostaje w ścisłym związku i tłumaczony jest w powiązaniu z przepisami kodeksu postępowania cywilnego, normującymi reguły dowodzenia. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Niewątpliwie pierwszoplanowo należą do nich - w sprawach o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia - sama zasada oraz wysokość roszczenia. Podkreślić należy, iż reguły rozkładu ciężaru dowodu, mają fundamentalne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia. Obowiązkiem Sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną oraz czy strona pozwana udowodniła podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie. Mając powyższe na uwadze, w tym szczególnie spoczywający na powodzie - jako inicjatorze procesu - fundamentalny ciężar dowodu, tj. obowiązek wykazania okoliczności, z których strona wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.), Sąd I instancji słusznie stwierdził, że powód obowiązkowi temu nie podołał tak w zakresie faktu bezpodstawnego wzbogacenia pozwanej jak i wysokości tego wzbogacenia.

Zarzut naruszenia art. 411 k.c. również nie jest trafny. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji, że przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda, że w czasie trwania konkubinatu jego i pozwanej, poniósł on i S. oraz Z. małżonkowie D. koszty budowy domu pozwanej, to powód i S. oraz Z. małżonkowie D. wiedzieli, że czynią to w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, którą strony procesu wraz z ich dzieckiem wówczas tworzyli, po to, by tworzona wówczas rodzina miała miejsce wspólnego pobytu i by osoby tworzące wówczas ten związek mogły funkcjonować jak typowa rodzina, w czym budowany dom miał pomóc. Tym samym Sąd Rejonowy trafnie uznał, że spełnianie świadczenia w postaci łożenia na budowę domu na nieruchomości będącej przedmiotem własności pozwanej należy ocenić za zgodne z zasadami współżycia społecznego i przez to nie podlegające konieczności zwrócenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzone od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym ustaloną na podstawie § 2 pkt. 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 z późn. zm.).